

Lov og Evangelium

Nr. 6

JULI/AUGUST 2006

42. årgang

Vær frimodig, ottast ikkje!

Av Dag Rune Lid

På mange vis lever me i ei uroleg tid, der ein kristen kan kjenne på at «giften i tidens vær og vind truer å røve meg livet», eller kan oppleve det som Mathias Orheim: «Når vekkinga stilna og folket det fór, og få er her att som vil høyra Guds ord», eller ein ser at Guds rike taper på alle frontar i heim, skule og samfunn, og Guds ord og namn vert openbert spotta. Då vil mismotet lett gripe vårt hjarta.

Kjære truande ven! Høyr då Ordet frå den allmechtige: «Styrk dei kraftlause hendene, og gjer dei ustøe kne sterke! Sei til dei urolege hjarto: Ver frimodige, ottast ikkje! Sjå, der er dykkar Gud!» (Jes 35:4)

Orda har ei spesiell adresse: Til dei urolege hjarto, til dei som har kraftlause hender og kne som er ustøe, når angsten har gripe hjarta. Kva er bodskapen til desse? «Vær frimodig, ottast ikkje!» Kvifor? «Sjå, der er dykkar Gud», den veldige, som tronar evig!

Kven er han? Det er han som opna den stengde veg gjennom Raudehavet. Det er han som stoppa den flaumstore Jordan-elva – så ho stod som ein vegg. Det er han som knuste Jerikos enorme murar. Det er han som gjennom forneding sigra over alle makter – og som med sitt eige hjarteblood vann ei evig utløysing for sitt folk. Det er han som er den same i dag som i går. Derfor: «Ver frimodig, ottast ikkje!» L&E

*Vær frimodig, redde hjerte.
Dristig, du forsakte sinn!
Skynd deg nå med all din smerte,
like til din Jesus inn!
Ja, jeg løper like til.
La dem spotte, hvem som vil!
Slikt jeg ei kan se og høre,
når jeg har med Gud å gjøre.*

*Jesus, takk at alle steder,
får jeg være deg så nær.
Du har milde ord som gleder,
sterke ord som frelser her.
Bort all synd og sorg og savn!
Se, jeg er i Jesu favn!
Det er ære her å ligge.
Det er rikdom her å tigge!*

Hans Adolph Brorson, 1735

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

Årsmøtet for NLL ble avholdt på Fossnes 12.–16. juli 2006. I dette nummer av bladet gjengir vi årsmelding fra landsstyret og bibelskolen. Referat fra selve årsmøtet og melding fra arbeidet i Moldova kommer i neste nummer.

I noen nummer tidligere har vi presentert utdrag fra «kristne klassikere». Hensikten har vært å peke på sentrale kristne sannheter som vi trenger å legge oss på minne også i vår tid. Det er noe som aldri går av moten, og som aldri forandres. Dette vil vi gjerne sette fokus på. En av dem som har betydd mye for norsk kristenliv, og som har vært kjær lesning for mange, er Olav Valen-Sendstad. I dette nummer gjengir vi et stykke av ham. Han har alltid noe å gi både for tanke og hjerte, og det er et ønske at hans bøker også måtte bli oppdaget av den unge generasjon som vokser fram.

«Lov og Evangelium» skal først og fremst være et oppbyggelig blad, til hjelp for både unge og eldre. Da trenger vi noe både til opplæring, formaning og trøst. Når plassen tillater det vil vi fortsette å gi smakebiter fra den kristne litteraturen, i håp om at bladets lesere vil skaffe seg disse bøkene. Vi trenger noe som kan veilede oss inn i Skriften, slik at vi kan bli glade bibellesere.

L&E

www.josafat.no

«Uten meg kan dere intet gjøre»

Årsmelding for arbeidsåret 2005–2006

Vår tid er preget av uro, religionsforfølgelser og katastrofer ute i verden. Vi spør oss hvor lenge vi kan bli spart her i vårt land. Frafall, verdsliggjøring, og motstand mot de kristne grunnverdier øker. Den kristne frihet står i fare. Kampen om de kristne friskolene vitner om det. Men «Gud er på tronen ennå, og han kommer sine i hu».

Kanskje er det slike nødstider vi trenger? Historien viser at Guds rike går mest fram under trengsel. Likevel vil vi ønske for land og folk at det fremdeles ble slik at vi kunne samles i fred, og at Ordet fikk lyde til vekkelse, formaning og trøst.

Profeten Esekiel var vitne til et stort under da Herren gjorde en mengde døde ben levende. Han fikk høre at Israel skulle samles fra alle verdens kanter, og at Gud ville blåse nytt liv i dem (Esek 37). Vi venter fort-

satt på at Israel som folk skal ta imot Jesus til frelse. Det er mye som tyder på at dagen nærmer seg. La oss ikke glemme å be for Guds utvalgte folk.

Parallelt med dette har Jesus bedt oss om å så ut Guds ord heime og ute. Her er vi helt og fullt avhengige av Herren. Får han drive arbeidere ut til sin høst, og ledsage Ordet med sin Hellige Ånd, kan det ennå en tid bli innhøstningstider. Men det lar seg ikke skjule at det bygges ned mot Jesu komme. Også i Lekmannsmisjonen opplever vi at flokkene minker, og at antall møteuker er synkende. Da er det nødvendig å minne seg selv på at Ordet er virkekraftig. Vi kan aldri nå lenger enn det Guds ord kan. La oss lite på det, og ikke endre strategien. Oppdraget står ved lag: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! Den som tror og blir døpt,

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, juli/aug. 2006

Vær frimodig, ottast ikkje! Av Dag Rune Lid	side 1
«Uten meg kan dere intet gjøre.» Årsmelding fra Landsstyret	side 3
Den frelsende tro. Av Olav Valen-Sendstad	side 5
Omkostningene. Av Ingar Gangås	side 7
Liten og likevel stor. Av Mia Hallesby	side 10
Å misbruke Herrens navn. Av Sigbjørn Agnalt	side 11
Guds navn. Av Fredrik Wisløff	side 13
De stille i landet. Av Per Bergene Holm	side 14
Forkynn Ordet! Årsmelding for Bibelskolen på Fossnes	side 15
Det behaget Herren å knuse ham. Av Asbjørn Fossli	side 17
Nokre ord til ettertanke. Av Kjell Farnes	side 20

skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt» (Mark 16:15-16).

Fjorårets årsmøte var på Bibelskolen på Fossnes. Det ble gjenvalg på Dag Rune Lid til styret. Reidar Heian kom inn som nytt styremedlem. Fra før satt Karl Bø, John Flaten og Ingar Gangås. Magne Ekanger har møtt fast i styret som 1. varamann. Styret konstituerte seg med Dag Rune Lid som formann og Karl Bø som nestformann.

De som har forkynt Guds ord for oss dette året har vært: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Hans-Henrik Brix, Ottar Endresen, Håvard Fjell, Konrad Fjell, Martin Fjære, Lars Fossdal, Asbjørn Fossli, Gunnar Fossli, Norvald Frafjord, Ingar Gangås, Jan Ove Heggdal, Reidar Heian, Göran Holmgren, Steinar Kvalvik, Per Kørner, Dag Rune Lid, Gunnar Nilsson, Karl Notøy, Arthur Salte, Gunnar Soppeland, Erik Trans m. fl.

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten og det som skjer på Fossnes, har i 2005 vært studentleir i Orkdal, Sør-Trøndelag, pinsestevne på

Langli i Østfold, barneleir på Fossnes, ungdomsleir på Heia leirsted i Vestfold, hovedsommerskole på Bibelskolen på Fossnes, sommerskole på Laberget leirsted på Skogn i Nord-Trøndelag, medarbeidersamling i forbindelse med åpningshelg på Fossnes, stevne på Solgry, Sveio i Rogaland og nyttårssamling på Fossnes.

Bladet «Lov og Evangelium» kom ut med 10 nummer siste år, og er fortsatt en stor talerstol. Websidene har stadig økende besøkstall. I mars hadde vi i gjennomsnitt 179 besøkende pr. dag. Her legges alle artiklene i bladet ut, og det er mulig å søke i alle artikler i bladet tilbake til 1999.

Så vil vi benytte anledningen til å takke alle dere som har stått trofast med oss i bønn og offer også dette året. Måtte Herren Jesus finne oss våkne når han kommer. Han kommer snart. La oss arbeide mens det ennå er tid!

For Landsstyret
Dag Rune Lid, formann
Ingar Gangås, sekretær

ÅPNINGSHELG

Bibelskolen på Fossnes, Vestfold

18. - 20. august, taler Karl Riis fra Danmark

Fred. kl 1900 «Vårt personlige gudsliv og dets betydning for tjenesten»

Lørd. kl 1000 «Motløshetens fare» - samtale

Lørd. kl 1800 Åpningsfest - 2. Tim 3:14- 17

Søn. kl 1100 Avslutningsmøte (Glimt fra misjonsbesøk i Etiopia på møtene)

Karl Riis

Informasjon og påmelding - tlf. 33 36 17 70, Internett - www.nll.no
Alle er hjertelig velkomne til samling om Ordet!

Den frelsende tro

Av Olav Valen-Sendstad

Det har vært adskillig diskusjon om hvorvidt den frelsende tro i evangeliet er en viljessak, et valg, en fri bestemmelse osv. For gjør en denne frelsende tro til en viljessak og et valg, gjør en selve troen til en moralsk, etisk gjerning, og gjør troen til en art lovgjerning, som om den ville si: Gud gjør nesten alt, men du gjør det å tro. Da blir ikke bare samvittigheten uten trøst, men da blir også Guds ord gjort til intet. For når apostelen sier: «Vi holder for at mennesket blir rettfærdiggjort ved troen, uten lovgjæringer» (Rom 3:28), er det jo soleklart at han *i frelsen* setter troen *i motsetning* til alt hva vi gjør, selv om troen og gjærningene i kristenlivet ikke er motsatte. Men hvis ikke vi her følger Guds ord, og holder den frelsende tro vel adskilt fra *den frelste tro*, kan resultatet bli sjeleforderv. Den *frelste* tro er full av vilje, av gjæringer, av valg, av selvbestemmelse osv. Men den frelsende tro frelser ganske og aldeles uten alt slikt.

Den frelsende tro, som gir oss barmhertighet i himmelen, syndenes forlatelse og evig liv, er en hjertetro, en tillit, en fortrøstning alene til Guds ord og løfter. Det er tillit til den store sjelelege. Det er fortrøstning til all barmhertighets kilde.

Somme vil vel si at en pasient, som er syk, må jo også *velge* å la seg behandle av legen. – Akk, det er ikke alle bilder som blir rett anvendt.

Det er sant: når du er syk, kan du velge enten du vil la deg behandle eller ei. Men når du er *dødssyk*, og ingen operasjon hjelper – velger du da lege? Da lar du sannelig alle leger fare. – Og nettopp slik er det å være en synder for Gud: så lenge en kjenner seg litt syk, kanskje en kan prøve å velge. Men når en ser en er *dødssyk*, skilt fra Gud, fortvilet over sin stilling, når en ikke øyner noen utvei lenger, når en har prøvd Gud på alle opptenkkelige måter og med alle opptenkkelige valg – hva da? Når en er så blind at en ikke skjønner noe av Jesus, ikke skjønner noe av evangeliet, ikke aner noe om flere utveier?

Å, min sjel – da velger ikke du legen, men da velger legen deg. Da velger han å komme til ditt syke og trette hjerte. Da velger han å gyte balsam i dine sår, da rekker han deg Ordet, da lar han deg høre, da lar han deg *se*.

En jordisk lege kan man velge. Men den himmelske lege kan man ikke velge. Man kan *få Gud*, man kan *ei Jesus*, man kan *ha Frelseren*. Men man kan umulig *velge* Gud. En Gud som kan velges, er en avgud. Gud er sannelig for stor og veldig til at han lar seg velge. I *lovens* husholdning lar han seg velge (5Mos 30:15 flg.). Men alle lovens valg av Gud har Gud selv forordnet, bare for at vi skal erkjenne at vi kan ikke velge det rette, og kan ikke velge med forstand. I *evangeliets* hus-

holdning er det Gud som velger oss, ikke vi som velger ham.

Derfor kommer også troen til oss ganske som den kom til den falne Adam, den kommer gjennom ørene, ved hørselen, gjennom øynene, ved lesningen – ved Ordet. Det frelsende evangelium kom til Adam derved at Gud talte *til djevelen* i Adams påhør. Og den frelsende tro kommer til oss derved at vi *hører evangeliet* som byr mine synder å fare bort fra Guds åsyn, hører evangeliet om alt det som er gjort, talt, levd og virket *utenfor oss*: når jeg i evangeliet *hører og leser* at Jesus, en annen enn jeg selv, har trådt ned djevelen, har oppslukt Guds vrede over mine synder, har borttatt all lovens fordømmelse over meg, har skaffet alle mine synder fra Guds åsyn, har knust min død og grav – når jeg uten all egen gjerning *hører dette*, kommer den Hellige Ånd meg nær. (...)

Da får jeg høre at alt hva Gud gjorde i Sønnen, gjorde han *for verden*, det gjorde han *for syndere*, det gjorde han *for ugudelige*. Og dette gjorde han aldeles uten noe *mitt valg*. Dette gjorde han før jeg hadde syndet, før jeg endog var født.

Derfor kan jeg ikke velge å tro dette evangelium. – Men det overtaler meg, det overbeviser meg, det blir meg altfor sterkt, det blir meg for veldig. Det skaffer seg selv øre i mitt hjerte. Det virker selv den tro jeg aldri fikk til med mine mangfoldige valg. Det fanger meg i nådens garn. Det kryster meg i nådens favn. Det sluker meg i en avgrunn av barmhjertighet. Det nevner

mitt navn. Det roper at jeg er fri. Det sier at jeg er Guds barn – av bare nåde. Det sier at min gjeld ble betalt ennå før jeg levde. Det sier meg at han søkte meg før jeg søkte ham. Det sier meg at han elsker meg – uten noen min verdighet. Det sier meg at jeg får nåde for rett, at jeg får liv av døde. Det sier meg at himmelens Gud er min Far, og himmelens Sønn er min bror.

La så lovens mennesker tro at de skal bli frelst *ved sine egne valg*. Jeg vet jeg er frelst *ved hans valg*, han som utvalgte meg fra evighet i Sønnen, han som sa: «Jeg vet hvem jeg har utvalgt» (Joh 13:18), og atter: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere» (Joh 15:16).

Ja, slik en frelser har vi: ikke en frelser som vi velger, men en frelser som *velger oss*. Og det er først en rett frelser. Det er først en evig og guddommelig frelser. Det er en i hvis favn en kan få hvile.

*Fra «Rettferdiggjort av tro»,
Lutherstiftelsen, Oslo, 1968*

*Vår store Gud gjør store under.
Det største har han gjort mot meg,
den dag han kastet mine synder
i nådehavet bakom seg.
Og meg utvalgte til sin brud.
Å du forunderlige Gud!*

Per Nordsletten
(Sb. nr. 480, v 1)

Omkostningene

Av Ingar Gangås

Det koster å følge Jesus

I lys av den pris Jesus måtte betale da han gav sitt liv i løsepeng, blir våre omkostninger små. Det blir i sannhet lite i forhold til det han måtte lide. Likevel er det slik at Jesus minner oss om at det koster noe å følge ham. Han ber oss også å beregne omkostningene før vi begir oss ut på vandringen sammen med ham.

Vi leser i Luk 14:27-28+33: «Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel. For hvem av dere som vil bygge et tårn, setter seg ikke først ned og regner etter hva det vil koste, om han har nok til å fullføre det med? (...) Slik kan ingen av dere være min disippel uten at han oppgir alt han eier».

Trangt og smalt

Det var en som spurte Jesus: «Herre, er det få som blir frelst»? Jesus svarte ikke direkte på spørsmålet, men gjorde svaret om til en personlig ransakelse for ham selv ved å fortsette: «Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det» (Luk 13:23-24).

Gå inn gjennom den *trange* port og gå på den *smale* vei, sier Jesus. Han formaner oss til å stride troens gode strid, og han minner oss om at det vil komme forfølgelse og motstand. Som

de har forfulgt meg, vil de også stå dere etter livet, sier han.

Jesus setter skille

Jesus forutsetter at det vil bli strid. Da han sendte disiplene ut som vitner, sa han til dem at han sendte dem som får blant ulver. I den veiledningen han da gav dem, sa han noe som vi vanligvis ikke er så oppmerksomme på: «Dere må ikke tenke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. Jeg er kommet for å sette skille mellom en mann og hans far, mellom en datter og hennes mor, mellom en svigerdatter og hennes svigermor, og en manns husfolk skal bli hans fiender. Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd. Den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verd. Og den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verd. Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Mat 10:34-39).

Du synes nok dette er merkelig tale. Og du spør kanskje om ikke dette står i skarp kontrast til evangeliets herlige budskap om fred på jorden og Guds velbehag over menneskene.

Jesus – fredskongen

Det er ingen tvil om at Jesu kjærlighet omfatter alle mennesker. Apos-

telen Johannes (3:16-17) gjengir klart hva som er Jesu store ønske: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham». Det er heller ikke tvil om at Jesus er kommet som konge over et fredsrike. Den som tror på ham får kjenne denne freden.

Men like sikkert er det at i verden finnes det en sjelefiende som gjør alt han kan for å hindre mennesket i å få del i denne freden. To riker står mot hverandre. De skal ikke, og kan aldri forenes. Det er dette Jesus mener når han sier at han er kommet med sverd, for å sette skille mellom menneskene. Han kan med andre ord aldri tillate en forsoning mellom Guds rike og satans rike. Å forene dem ville være det samme som å blande ild og vann. Det går ikke.

Be om fred

Med smerte erfarer Guds barn at ikke alle tar imot frelsen i Jesus Kristus. I denne situasjon oppfordres vi til å be for alle mennesker. Det eneste som kan omskape et menneske er evangeliet om Jesus. Ingen kan trues inn i Guds rike. Det kreves mye tålmodighet og visdom til å omgå rett med verden. Å gå på akkord med sannheten ved å si noe annet enn det bibelen sier, og det å forfekte den sanne lære uten å ha kjærlighet, er like galt. «Ha ett sinn innbyrdes! Trakt ikke etter det høye,

men hold dere gjerne til det lave! Vær ikke selvkloke! Gjengjeld ikke noen ondt med ondt! Legg vinn på det som godt er for alle menneskers øyne! Om det er mulig, da hold fred med alle mennesker, så langt det står til dere» (Rom 12:16-18).

I fredens tjeneste

Jesus oppfordrer til fred: «Vis fra deg de tåpelige og uforstandige strids-spørsmål! For du vet at de føder strid. Men en Herrens tjener må ikke ligge i strid, men være vennlig mot alle, i stand til å lære andre, villig til å tåle ondt» (2Tim 2:23-24). Det finnes unyttige diskusjoner som er til skade for Guds rike. En opphetet debatt hvor kamphanene er ute etter å få rett slik at en kan dupere motstanderen, fører aldri noe godt med seg. Jesus sier at vi mye heller skulle tåle den urett som blir begått imot oss. Han sier at det er bedre å snu det andre kinnet til. Og dersom det er mulig, skulle vi ikke være så snare til å legge hånden på vår motstander, enn si å anlegge rettssak mot ham.

Kamp for læren

Samtidig formaner vi til å kjempe for den sanne lære: «Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære. For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem. De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til even-

tyr» (2Tim 4:2-4). Dette står ikke i motsetning til avsnittet ovenfor. Det er riktig å holde seg unna unyttig ordkløveri, men når det gjelder angrep på Guds ord er det annerledes. Da anbefaler ikke Jesus den passive linje. Den sanne lære må forsvares, selv om det koster. Det samme er tilfelle hvis en bror eller søster lever i uoppgjort synd. Da forholder det seg slik at Gud vil kreve oss til regnskap om vi ikke sier ifra. Må Gud hjelpe oss til å være både kjærlige og sanne!

En smertefull pris

Kjære kjempende bror, du som kanskje er i ferd med å tape i striden. Du synes veien blir så smal og kronglete. Jesu ord er så harde og dømmende, og nå vil mismotet fange deg. Eller du er begynt å gå i egen kraft, og er selv blitt dømmende. Du kjemper for *vinne over* andre i stedet for å *vinne* dem. Kast deg da i frelserens armer! Rop og be om nåde slik som patriarken Jakob gjorde! Det er bedre å bøye seg for Guds målestokk enn å prøve å endre den med fusk og list. Og det er nyttigere å overlate saken i Jesu hender. Det gjelder både deg selv og andre. Redningen er Jesus, han er den eneste som har holdt mål, og som ble gjort til et sonoffer for deg. Det kostet ham livet. Hvilken smertefull pris det var!

I lyset fra Golgata får du se hva det gjelder. Den som har vært der med sin store syndebyrde, glemmer aldri Jesu ord: «Dine synder er deg forlatt!» og «heller ikke jeg fordømmer deg, gå

bort og synd ikke mer!» Jesu naglemerkede hender, såret i hans side, og hans ord: «Det er fullbrakt!» vil alltid følge en kristen. Den pris Jesus måtte betale for å kjøpe oss arme syndere fri vil alltid lyse med en evig glans.

En seierspris i vente

Hva betyr vel dine omkostninger bare du får være en Kristi brud? Tenk å få eie ham her i livet, og få være sammen med ham for evig! Burde vi ikke takke for alt det Jesus sender i vår vei for å berge oss for himmelen? Hvordan kunne du annet enn å rettlede og formane din bror dersom du bare fikk vinne ham for Guds rike? Og hvordan skulle du bli i live dersom du ikke selv fikk leve under nåden? Om foten *din* blir såret og trett under vandringen: Takk Jesus for *hans* smertefulle sår!

L&E

*Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
for døden og for dine mange sår!
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte.
Og vinteren ble til en herlig vår.*

*Opp, alle venner, syng med i sangen,
til ære, pris for ham som har oss løst!
Vi går i trengsel og strid så mang en.
Men kun en liten stund, å hvilken trøst!*

*Snart er vi hjemme og står for tronen.
Hva gjør det da om solen har oss brent?
Når hytten faller*, så får vi kronen,
og all vår trengsel er for alltid endt.*

(* 2Pet 1:13-14)
(S.b. nr. 131, v 3-5)

Liten og likevel stor

Barnestykke av Mia Hallesby

I dag må vi tale sammen om noe svært alvorlig.

Du har dessverre hørt at det er noen mennesker som nevner Guds navn uten å mene noe med det. De banner. – Bli de sinte, bruker de Guds navn for riktig å vise hvor ergerlige de er. Og stort bedre er det ikke når de er glade og fornøyde. Da tar de også Guds navn med.

Du skulle vite hvor bedrøvet Gud blir hver gang han hører navnet sitt misbrukt på denne måten. Men han blir ikke bare bedrøvet. Han blir streng, og sier at han ikke vil unnskylde den som misbruker navnet hans.

Han må straffe dem. – Du vet at Gud ser like inn i hjertet. Han vet derfor at alle som banner, ikke vil ha noe med ham å gjøre.

Å, kjære lille venn, jeg vil be deg så inderlig jeg kan: Bruk aldri Guds navn på en stygg måte! Husk hvor bedrøvet Gud blir. Glem aldri det andre bud: *Du skal ikke misbruke Guds navn.*

Det er så forferdelig at Guds navn skal brukes på en stygg måte. Hva ville du si om kameratene dine gikk omkring og ropte navnet ditt i tide og utide? Jeg tror du ville være helt på gråten og si: «De går bare og gjør narr av meg».

Tenk da å gjøre narr av Gud, hvor forferdelig.

En ganske ung gutt var blitt ansatt på et kontor. De andre kontoristene er-tet ham og plaget ham på mange må-ter, for han var liten og ikke så erfaren som dem.

En dag var de riktig ekle. Da tok han mot til seg og sa:

«Jeg vet godt at jeg er liten og ikke så flink som dere. Men jeg kan noe som ikke dere kan».

De satte store øyne. Hva var det?

«Jeg kan la være å banne. Det kan ikke dere», sa han rolig. Det ble stille. Ingen hadde noe å si.

Den gutten var liten og likevel stor.

*Fra «Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget*

*«En vane er bestemt av hva som bor i vårt indre. Ordene er et speilbilde av hjertet. Ved banning er det **djevelen** som kalles på. Å sverge vil si å kalle **Gud** til vitne på det man sier, – hva enten det er sannhet eller løgn. Både misbruk av Guds navn og banning er **smitt-somt**. Den ene lærer av den andre, – og lærer det med letthet. Det er ikke bare på gaten man får smitten. Mange barn bærer den med seg fra hjemmet, – eller fra lærere på skolen. Jesus taler alvorsord om den som forfører en av hans små».*

Fredrik Wisløff

Å misbruke Herrens navn

Av Sigbjørn Agnalt

Det andre bud lyder slik:

Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn.

Martin Luther fortsetter i sin forklaring: «Hva vil det si? Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke bruker hans navn til å banne, sverge, gjøre trolldom, lyve eller bedra, men kaller på Gud i all nød, ber, lover og takker.»

Vi skal frykte og elske Gud – det er ikke skrevet som en utfyllende innledning på en setning. Men det uttrykker nettopp det vi skal. Det er her selve hovedsaken i budet er å finne. Vi skal i vårt hjerte frykte og elske Gud, så vil all vår tale og bruk av Guds navn ikke bli misbruk, men en rett og god bruk. Med Guds navn forstår vi her ikke bare de mange navn han har i Skriften, men også alt hans ord slik det er gitt oss i bibelen. Den rette bruk springer ut av et rett hjerteforhold til Gud. Bare den som har Guds navn rett i hjertet kan ha det rett i munnen. Er ikke dette rett, blir vår bruk av Guds navn misbruk, selv om det i det ytre virker både kristelig og fromt.

Å ære Gud med leppene

«Og Herren sier: Fordi dette folket holder seg nær til meg med munnen og ærer meg med leppene, men hjertet er langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et menneskebud som de har lært, se, derfor vil jeg fremdeles gå un-

derlig fram mot dette folket, underlig og forunderlig. Deres vismenns visdom skal forgå, og deres forstandige menns forstand skal skjule seg» (Jes 29:13-14).

Guds kjærlighet til oss er så stor at hans hjerte er ikke langt borte fra oss. Derfor ser han oss og legger nøye merke til hvordan det står til i vårt hjerte. Det nytter ikke å narre en som elsker. Dersom våre hjerter er langt borte fra Gud, hjelper det oss lite om vi tror at vi er fromme og fører en kristelig tale. Gudelighet og kristelighet i munnen blir da ikke annet enn avskyelig hykleri. Gud talte til et ugudelig folk, men de hadde lært seg å dekke over sin ugudelighet med gudelige ord. Den dype forakt og ulyst til Gud i sitt hjerte skjulte de med lepper som æret Guds navn. Dess større ugudelighet i hjertet, dess rikere og frimodigere var fromheten i munnen. Hvordan er det så med oss, er det slik vi lever med Gud?

Falsk fromhet

«Et grunnleggende kjennetegn på misbruk av Guds navn er at mennesket, på grunn av sitt sveikefulle hjerte og løgnaktige sinn, bruker Guds navn for å fremme sine egne interesser, og for å skape tiltro til seg selv. Slikt skjer når mennesket bruker Guds navn eller kristennavnet til å smykke seg selv med, ved at man fremtrer i falsk fromhets kledning og gir seg ut for å være

gudelig eller sympatisk innstilt til Gud og troen for å skape tillit rundt sin egen person og det man står for. Dette skjer både i verden og blant kristne.

Alt slikt er så vanlig at det forplanter seg til lettsindig bruk av Guds navn i tide og utide. Språket blir fullt av åndeligheter og kristelige fraser som går på Guds navn, men dypest sett går det på å fremstille seg selv som from og aktverdig i godtfolks omtale. Guds navn brukes altså til å fremme seg selv og egeninteressen. Guds navn og ære er i seg selv overhode ikke i interessefeltet, utelukkende jeg selv, jeg selv, jeg selv». (A.Valen-Sendstad)

Frafall i hjertet

Årsaken til dette misbruk og frafall er altså å finne i hjertet, som er langt borte fra sin Gud. Derfor vil Gud gå underlig og forunderlig frem mot et slikt folk. Han vil ta sin visdom og for-

«Å lyve og bedra er i seg selv en stor synd. Men enda større blir den når man vil smykke og bekrefte den med Guds navn. På den måten blir synden dobbel, ja mange-dobbel».

Martin Luther

stand bort fra deres ledes og deres profeters hjerter. Det betyr ikke at de ikke vil fortsette å tale som om de har visdom og forstand, men deres tale blir like tom og falsk og forførende som deres gudsdyrkelse er. Alt blir bare menneskebud og mennesketanker, som leder til åndelig mørke og fortapelse.

Urene lepper

«I det året da Ussia døde, så jeg Herren sitte på en høy, opphøyet trone (...) Da sa jeg: Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper...» (Jes 6:1a+5a) Han som hadde vært profet og forkynner fikk se seg selv i Guds sannhets lys. Da så han noe som han aldri før hadde sett; hans lepper var urene, og han hadde et hjerte som var langt borte fra Gud. Det nyttet ikke å unnskyldte seg. Det var bare ett igjen å si; ve meg! Jeg er fortapt.

Renset på hjertet – fri til å tjene

Da handlet Herren. Han rensset bort synden, ikke bare munnens, men all synd i hjertets innerste. «Da fløy en av serafene bort til meg. Han hadde en gloende stein i hånden. Med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet» (Jes 6:6-7).

Den som er rensset av Herren trenger ikke lenger å dekke over sin synd. Han er fri til å tjene, også med sin munn.

Guds navn

Av Fredrik Wisløff

«Hyppige misbruk av Guds navn fører til forsimpling og forråing av et land. Folkets forhold til Guds navn er målestokk på hvor langt sekulariseringen er kommet.»

Det er en indre sammenheng mellom de to første budene. Misbruk av Guds navn viser at man ikke frykter og elsker Gud over alle ting. Den rette gudsfrykt vil lære oss å holde Guds navn høyt i ære, og den rette kjærligheten vil gjøre at vi aldri tar hans elskede navn forfengelig på våre lepper.

Med ordet *misbruke* siktes det til å anvende Guds navn på en tankeløs og lettsindig måte til tomt snakk eller sterke følelsesutbrudd. Guds navn skal nevnes i oppriktighet og alvor. I den katekismeutgaven som nå brukes i skolen er ordene «Herren din Gud» falt ut. Nå heter det bare: «Du skal ikke misbruke Guds navn». Ved en slik forkortelse faller en verdifull tanke ut. I innledningen til budene lød det: «Jeg er Herren, din Gud →». Israels Gud erklærer her sin samhörighet med folket. Det er dette som går igjen i det annet bud. Det skal vise hvor urimelig og alvorlig det er å misbruke hans navn. Et slikt misbruk er en hån mot hans kjærlighet.

Trussel om straff

Til forskjell fra de andre åtte budene har det første og andre bud det til felles at de har en tilføyelse med trus-

sel om straff for den som bryter budet. Det første bud: «Jeg Herren, din Gud er en nidkjær Gud som hjemsøker – og som viser miskunn». Det andre budet: «Herren vil ikke holde den uskyldig som misbraker hans navn».

Grunnen til at misbruk av Guds navn er en så alvorlig synd, er at navnet er uttrykk for hans *guddommelige vesen*, og således for *Gud selv*. (...)

En liten synd?

Folk flest holder misbruk av Guds navn for en liten synd, om de da i det hele tatt vil regne det som synd. De vil heller kalle det tankeløshet. Egentlig mener de ikke noe med det, allerminst er det å forstå som et hån mot Gud.

Likevel er det synd, – endog en alvorlig synd. Som vi har sett, er det forakt for det hellige, en tross mot Gud. For hvert ord som går ut av vår munn, skal vi en dag avlegge regnskap. Også for det tankeløse og unyttige: «Det sier jeg dere: Hvert unyttig ord menneskene sier, skal de svare for på dommens dag» (Mat 12:36).

Fra «De ti bud», Luther forlag, 1978

«Våre ord blottstiller vårt indre. Som vi taler, slik er vi. Ved å banne eller ta Guds navn forfengelig leverer vi faktisk vårt visittkort». Fredrik Wisløff

De stille i landet

Av Per Bergene Holm

Hvordan skal vi nå de uomvendte? Hvilke nye tiltak skal vi sette i gang? I dag brukes det mye tid og krefter på slike tanker, på alle mulige arrangement og aktiviteter for å skape oppmerksomhet og samle mennesker.

Apostelen Paulus skriver i 1Tess 4:11-12: «Sett deres ære i å leve i stillhet, og ta vare på deres egne ting og arbeid med deres hender, slik som vi bød dere, så at dere kan omgås sømmelig med dem som er utenfor, og ikke trenge hjelp fra noen».

Vi er så opptatt av å få oppmerksomhet. Men om du leser i Skriften og legger merke til dem som ble til frelse for sine samtidige, søkte de ikke dette.

Tenk på Josef. Hva gjorde han? Han ble forrådt av sine brødre, utsatt for falske anklager av sin herres hustru, glemt i fengselet. Men hvor han enn var, vandret han uten knurr og klage, i sannhet og trofasthet, med en oppriktig tro og tillit til Herren. Og over alt ble han lagt merke til, ikke fordi han gjorde noe vesen av seg selv og sin tro, men fordi han vant alles til-

«Ved tro seiret de over kongeriker, håndhevet rettferdighet, fikk løfter oppfylt, stoppet gapet på løver, slokket ildens kraft, slapp unna sverdets egg, fikk styrke etter sykdom, ble veldige i krig, fikk fienders hærer til å vike».

Heb 11:33-34

lit og fortrolighet ved sin gudsfrykt. I Guds time ble han også opphøyet og satt til å råde i Egypt. Men han søkte aldri makt og innflytelse, han søkte bare å leve i stillhet og utføre det han ble satt til.

Slik også med Daniel og hans tre venner. Hvilke merkverdige gjerninger fant de på i Babel? Ingen. De levde i troskap mot Guds ord, pliktoppfyllende og stille. De skjøttet sine oppgaver og sitt arbeid, så langt de kunne det uten å gå på akkord med Guds ord og bud i de hedenske omgivelser de levde i. Intet gjorde de for å søke oppsikt og bli lagt merke til, men det ble de likevel, fordi de vandret annerledes. Det var ingen ting å utsette på dem, uten deres gudsfrykt.

Jeg frykter at i samme grad vi søker oppmerksomhet, makt og innflytelse, taper vi åndskraft. For åndskraften gjør seg i første rekke gjeldende i et nytt liv og en ny vandring i tro og kjærlighet til Gud. Dette livet kjenne-tegnes ikke på en rekke merkverdige og nye gjerninger, men på et nytt sinn og en ny ånd i alle hverdagens små gjøremål, i sannhet og trofasthet i det små, i de daglige plikter i hjem og familie, i arbeid, handel og vandel. «Gjør alt uten knurr og tvil, så dere kan være uklanderlige og rene, Guds ulastelige barn midt i en vrang og forvendt slekt. Dere skinner blant dem som lys i verden» (Fil 2:14-15).

L&E

Forkynn Ordet!

Årsmelding for Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2005–2006

Carl Fr. Wisløffs siste bøker heter «Gjør en evangelists gjerning!» og «Fullfør din tjeneste!» Titlene er hentet fra 2. Timoteus' brev. Det er apostelen Paulus' åndelige testamente til sin unge venn. Wisløffs to siste bøker kan også leses som et testamente til hans venner.

Den unge Timoteus' situasjon var ikke så ulik vår. Han opplevde at vrang lære og død gudsyndyrkelse hadde framgang. Selv følte han seg lite skikket til å ta opp kampen mot de veldige motkreftene i tiden. Det var frafallstider. Timoteus ble grepet av motløshet.

Apostelen understreker særlig to ting overfor sin unge medarbeider. For det første: Motløshetens ånd kommer ikke fra Gud. Den tanke at det ikke nytter, tjenesten er umulig, når vi kjenner på egen svikt og manglende kraft og evne – den tanke er ikke fra Gud. Vi skal minne oss selv på at vi ikke egenmektig har tiltatt oss vår tjeneste, men vi er satt inn i den av Gud, formidlet gjennom andre troendes kall. Timoteus hadde blitt satt til sin tjeneste ved apostelen Paulus' håndspåleggelse. Selve bevisstheten om at tjenesten ikke hviler på egen kraft og evne, men på Guds kall etter hans evige rådslutning og nåde, skulle gi oss nytt mot og frimodighet i tjenesten. Det betyr ikke at vi er fritatt for motgang og vanskelige tider. Apostelen kan ikke love noen forbedring. Han forbereder tvert imot

sin venn på at det skal komme vanskeligere tider. «Lid ondt sammen med meg for evangeliet, i Guds kraft!» «Fullfør din tjeneste!» Slik lyder formaningene.

Det andre apostelen understreker, er at om mange vender seg bort til noe annet og ikke lenger vil høre Guds ord, er det ikke på tide at Timoteus legger virksomheten an på en ny og mer spennende måte. «Forkynn Ordet!» Det er oppdraget. At det kommer en tid da mange ikke skal tåle den sunne lære, er ikke noe argument til forandring. Timoteus formaner tvert i mot til uførtødent å fortsette sin tjeneste. At folk ikke vil høre og vender seg til noe annet, gjør det mer enn noen gang viktig å forkynne Guds ord med iver og kraft. For Guds Ånd har bare ett sverd: Guds ord. Men det er også virkekraftig, om vi bare ville svinge det med troskap.

Skole- og internatdriften:

Vi begynte høsten 2005 med ti elever på heltid, og i tillegg noen på deltid. Fire av disse avsluttet sine kurs til jul. Det begynte så en ny elev etter nyttår, og vi har derfor vært sju elever på heltid i vårhalvåret.

Også dette året opplevde vi god oppslutning om bibelkurset i november og bibelhelgen i februar. Det er et privilegium å få være med og arrangere slike samlinger. →

I mars var vi vertskap for et nordisk arrangement – NELK. Det var samlet 80–90 stk. fra Norge, Sverige, Danmark og Finland til foredrag og samtaler omkring den lutherske bekjennelse.

Personalet:

André Heian begynte som vaktmester fra januar 2006. Samtidig startet også Sigbjørn Agnalt opp som ny lærer ved skolen. Vi vil ønske begge disse hjertelig velkommen i medarbeiderflokket.

Økonomi:

Regnskapsåret 2005 er siste år med felles regnskap for den totale virksomheten på Fossnes. Fra og med januar 2006 er skoledriften skilt ut fra den øvrige virksomheten på Fossnes, med eget org.nummer, egne bankkonti og separat regnskapsførsel. Skoledriften, Bibelskolen på Fossnes, vil ikke eie noe, men leie alt av lokaler, utstyr og tjenester fra Bibelskolen på Fossnes Eiendom. Men denne årsmeldingen forholder seg fortsatt til den samlede virksomheten.

Regnskapet for 2005 viser et driftsunderskudd på kr. 362.236,- etter avskrivninger. Før avskrivninger er resultatet kr. 53.324,- i overskudd, noe vi må si oss fornøyde med, da det er godt over budsjett. Igjen er det betydelig mer utleie enn antatt som er den vesentligste årsaken til det gode resultatet.

De økonomiske utsiktene for 2006 ser atskillig mørkere ut, for begge selskapene. Statstilskuddet til skole-

driften er redusert vesentlig for små skoler, og i løpet av året utløper også overgangsordningen. Det er budsjettet med et vesentlig underskudd på driften for 2006, noe som innebærer at NLLs hovedkasse må tre støttende til for å holde skoledriften oppe.

For Bibelskolen på Fossnes Eiendom er vi avhengige av mer ekstern utleie enn budsjettet om resultatet skal bli positivt.

Styrets sammensetning:

Styret består av Per Brattgjerd (formann), Jan Endre Aasmundtveit (nestformann) og Magne Ekanger (sekretær), Asbjørn Fossli og Reidar Heian som styremedlemmer. Sigbjørn Agnalt er 1. varamann.

Per Brattgjerd, formann
Per Bergene Holm, rektor

*Gud, la ditt ord i nåde lykkes
og vokse både dag og natt.
Men kveles og med rot opprykkes
hver vekst du ikke selv har satt!
All satans løgn og lærdom knus!
Med ånd og sannhet fyll ditt hus!*

*La Ordet gå i arv og eie
til våre barn i tusen ledd.
Og vise oss de rette veie
til liv og nåde, trøst og fred.
Og lede alle inn til Gud
så har det ført sin gjerning ut!*

Magnus Brostrup Landstad
(Sb. nr. 11, v 1+5)

Det behaget Herren å knuse ham

Av Asbjørn Fossli

Herrens lidende tjener

I Jesaja 52:13-53:12 leser vi om Herrens tjener. Avsnittet innledes med: «Se, min tjener skal gå fram med visdom» (52:13). Og denne Herrens tjener er Gud selv, Gud-mennesket Jesus. Han skal gå fram med visdom, sier profeten. Ja, ikke bare skulle han gå fram med visdom, men det er Jesus som *er* selve visdommen: «...Kristus, Guds kraft og Guds visdom» (1Kor 1:24).

Vi ser også at mange var forundret over Jesus (Jes 52:14). Han var ikke som andre mennesker. Han «hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham» (53:2), men han hadde – og har – noe menneskene ikke har. Han levde menneskelivet slik det skulle leves. Han sto, der Adam falt. Og han sto, der du og jeg falt. Der du og jeg er likegyldige og lunkne, der var Jesus fullkommen.

Rotskudd av tørr jord

Han skjøt opp som et rotskudd av tørr jord. Ja, slik var Jesu fødsel. Den var en menneskelig umulighet. Det var også det profetiene sa: «Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn, og gi ham navnet Immanuel» (Jes 7:14). Ja, Jesu fødsel var virkelig et under. Også Maria undret seg over dette: «Men Maria sa til engelen: Hvordan skal dette gå til da jeg ikke vet av mann? Engelen svarte og sa til

henne: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn» (Luk 1:34-35). Jesus sier i Joh 3:6 at «det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd». Det åndelige kommer fra himmelen, det står som en motsetning til det kjødelige og menneskelige. Det var altså Gud i himmelen som hadde grepet inn der det ikke fantes menneskelige forutsetninger.

Ingen menneskelig herlighet

Jesus hadde heller ingen menneskelig herlighet. «Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham». Slik så menneskene på Jesus. I kapittel 16 i 1. Samuels bok ser vi at Herren forkastet Saul, og at Samuel skulle salve en ny konge. Det kommer tydelig fram at Gud ikke tenker og regner som menneskene. «Da de kom, og han (Samuel) fikk se Eliab, tenkte han: Sannelig, Herrens salvede står her for Herren! Men Herren sa til Samuel: Se ikke på hans utseende og hans høye vekst! For jeg har forkastet ham. Jeg ser ikke på det mennesket ser på, for mennesket ser på det ytre, men Herren ser på hjertet» (v 6-7). I Lukas 16:15 sier Jesus til fariseerne: «Dere er slike som rettfærdiggjør dere selv i mennes-

kenes øyne, men Gud kjenner hjertene deres. For det som menneskene akter høyt, er en styggedom i Guds øyne». Nei, Gud er ikke som oss. Han er hellig, og vi er vanhellige. Gud ser fullkomment, og vi ser bare stykkevis og delt, fordi vi er kjødelige og ser deretter. Derfor er det mange som ikke ser Jesu herlighet, for den er åndelig. Men Gud åpenbarte det for Jesaja (42:1): «Se, min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag!» Og i evangeliene kan vi lese om himmelens vitnesbyrd om Jesus: «Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag» (Mat 3:17).

Plaget og gjort elendig

Da menneskene så på Jesus, ble de forundret. Han hadde ingen herlighet, han var vel kjent med både smerter og sykdom. «Han var en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet. Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet han for plaget, slått av Gud og gjort elendig. Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53:3b-5).

Det var altså ikke på grunn av egen synd at han ble slått av Gud, men på grunn av vår synd og skyld. Det står at «vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei, men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham». Jesus «opplot ikke sin munn». I evan-

geliene står det flere steder at han tidde. Ja, Jesus var i sannhet skyldig, for Herren lot din og min skyld ramme ham. Derfor kunne de med rette gi ham en grav blant ugudelige, selv om han ingen urett hadde gjort.

Hadde livets rett

Jesus var fullkommen og hellig. I ham var liv. Han hadde livets rett, i motsetning til oss. Vi er som røveren på korset. Hans vitnesbyrd var riktig: «Vi får det vi fortjener etter våre gjerninger. Men han har ikke gjort noe galt». Allikevel behaget det Herren å knuse ham, for Jesus måtte dø. Han var det Guds lam som skulle bære verdens synd.

På korset hang hele vår syndeskyld. Den ene rettferdige ble fordømt i mitt og i ditt sted. Synden fikk sin dom og straff. Det står at hans sjel ble gjort til et skyldoffer. Det vår sjel skulle lide i evighet, det led hans sjel. Han ble forlatt av Gud. I den tredje sangen om Herrens tjener (Jes 50:10) står det at Jesus måtte vandre i mørke, og intet lys skulle skinne for ham. Jesus fikk oppleve fortapelsen i all sin gru, og derfor skulle Herrens vilje ha framgang ved hans hånd.

Ja, det behaget Herren å knuse sin Sønn, den enbårne, for slik kunne menneskenes frafall leges. I Ordspråkene 8:31 står det at Jesus hadde sin lyst i menneskenes barn. Jesus «uttømte sin sjel til døden». Det var ikke Faderen som sviktet Sønnen. Jesus ble ikke lurt. Nei, Jesus sier selv: «Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter

Steinar
Kvalvik

Gjestetalere

Hans Erik
Nissen

Bibelhelg på Solgry, 29. sept. - 1. okt.

Solgry Ungdoms- og Misjonscenter, ved Haugesund

Talere: Sigbjørn Agnalt, Lars Fossdal og
Steinar Kvalvik

Informasjon og påmelding - tlf. 51 41 87 46 / 90 54 98 25
Internett - www.nll.no

6. - 12. nov.

Kortkurs Bibelskolen på Fossnes

På denne kursuken blir tidligere bibelskolerektor Hans Erik Nissen med i tillegg til lærerne ved bibelskolen.

Informasjon - tlf. 33 36 17 70 - Internett: www.nll.no

Alle er hjertelig velkomne til samling om Guds ord!

sitt liv til for færene. (...) Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette bud fikk jeg av min far» (Joh 10:11+18).

Ubeskrivelig kjærlighet

Det var ikke naglene som bandt Jesus til korset, men det var hans ubeskrivelige kjærlighet til deg og meg. «Uskyldig lam som så for meg, deg ville ofre hen. Din kjærlighet har bundet deg, å få meg løst igjen. Du led og slet vårt fengsels bånd, med naglet fot og hånd. Du gikk med seier av din grav, din død oss livet gav» (Brorson, Sb. nr. 665, v 2).

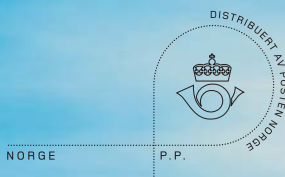
Så er frelsesverket fullført, og vi kan synge med Lina Sandell: «For-

soninga er vunnen i Jesu Kristi blod, til meg frå korset freden hans er floten. Kvi har eg gått og ottast? Mi sak den er då god, den store skiljeveggen ned er broten. Ja, dagen er no kommen, og natta er forbi. Og fanghuset opna, kvar fange kan bli fri. Sjå fiendskapen er for evig ute!» (Sb. nr. 251, v 1)

Fanghuset er åpna, og hver fange kan bli fri. Ja, nå er det banet vei fra døden til livet. Det er mulig komme over fra den brede til den smale vei. Som det står i Salme 68:21: «Gud er for oss en Gud til frelse, og hos Herren Herren er det utgang fra døden».

Så lyder innbydelsen (Mat 11:28) fortsatt: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!»

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Nokre ord til ettertanke

Av Kjell Farnes

I Skrifta står det mykje om dette: du skal, og du skal ikkje. Korleis skal det oppfattast? Jau, akkurat slik som det står, for dette er lova og formaningane. Og dei skal vi lære å fylja. Men då må han gamle Adam dødast, og vi må få eit nytt liv i Kristus. For han gamle Adam kan aldri verta anna enn ein lovtræl viss han skal gå inn for å fylja lova utan at ein er fødd på ny. Men som det står i Rom 6:6-8: «Vi veit at vårt gamle menneske vart krossfest med han for at syndelegamen skulle verta til inkje så vi ikkje lenger skal vera træl under synda. For den som er død, er rettferdiggjord frå synda. Men døyde vi med Kristus, då trur vi at vi skal leva med han».

Har vi så teke imot Kristus då er vi ein ny skapning, 2Kor 5:17: «Difor om nokon er i Kristus då er han ein ny skapning, det gamle er for-gjenge, sjå alt hev vorte nytt». Når vi så er rettferdigjorde i Kristus,

gjer vi dei gode gjerningane som fører til helging. «Trå etter fred med alle og etter helging, for utan helging skal ingen sjå Herren», Heb 12:14. Og i 1Tess 4:3 står det: «For dette er Guds vilje, dykkar helging: hald dykk frå hor»! Les óg Rom 6:19-22 og 1Tim 2:15!

Men dersom du ikkje har behov for det Jesus har gjort, gagnar det deg ikkje. Difor er det så viktig at lova vert forkynt. Når du prøver deg på den, får du sjå di sanne stilling, og du skjønner at du verkeleg treng ein Frelsar.

Det naturlege menneske forstår ikkje dette, for det er slik det står hos profeten Jesaja 55:8-9: «For mine tankar er ikkje dykkar tankar, og dykkar vegar er ikkje mine vegar, seier Herren. For liksom himmelen er høgare enn jorda, slik er mine vegar høgare enn dykkar vegar, og mine tankar høgare enn dykkar tankar».

L&E